

TRIVIUM EGYESÜLET
4/F SZÖVEG

Fél óráig bírtam Marwena mellett maradni, ennyi időt szántam a gyászra. Mindvégig fogtam a kezét, figyeltem, mit művel vele a halál. Arcát gyönyörűre varázsolta, elvette tőle a kint, és átvezette egy nyugalmasabb, boldogabb világba.

Fél óra elteltével felegyenesedtem, Marwena testét letakartam, és elhagytam a házat. Elérkezett a bosszú ideje, innentől nem számított semmi más.

Analinnát a szobájában találtam az ágy mellett térdelt, talán isteneihez fohászkodott. Jöttömre felpillantott, aztán felugrott, és elhátrált a falig. Talán a tekintetemtől rémült meg, vagy rájött, mi következik, mert egyetlen szóval sem tiltakozott, amikor a szekrényhez léptem, és feltéptem az ajtaját. A polcokon elrendezve, felcímkézve megszámlálhatatlan apró üvegcsé sorakozott, apró gyöngybetűkkel megnevezve milyen szer rejtőzik bennük.

Lekaptam az egyiket, és felmutattam Analinnának:

– Melyik volt... talán ez? – Levettem egy másikat, és azt is megmutattam. – Vagy talán ez?
– Lesodortam az egyik polcra az összes üveget, melyek a padlóra esve szétgurultak a szobában, vagy eltörtek és elfolyatták a tartalmukat. – Melyikre volt szükséged ahhoz, hogy megölj egy harcost?!

Analinna tekintetében iszonyat tükröződött, gyenge, fojtott hangon szólalt meg:

– Nem akartam megölni. Csak azt akartam, hogy... hogy...

Közelebb sétáltam hozzá, fenyegetően fölé hajoltam, de nem érintettem meg.

– Halljam, mit akartál!

Analinna zokogni kezdett, úgy tűnt, menten elájul, de tartotta magát. Nekem pedig minden önfegyelmemre szükségem volt, hogy ne fojtsam meg ott nyomban.

– Nevetségessé akartam tenni... hogy rosszul legyen, veszítse el az erejét... azt akartam, hogy a saját ürülékében fetrengjen...

– Megmérgezted?

– Nem... nem adtam neki sokat. Ennyitől csak néhány órára kapcsol ki a test, az izmok elgyengülnek, nem lesz képes járni, ellazul minden záróizom, és a testnedvek elhagyják a testet... mindössze annyi történik, hogy...

– Mindössze annyi történik, hogy nem lesz képes védekezni, amikor megtámadják.

– Nem így akartam! – zokogta Analinna. – Nem tudtam, hogy...

– Marwenán nem fogott a kard, nem bírt vele ellenség, legyőzhetetlen volt, amíg... amíg nem jöttél te, és az ócska szereiddel megmérgezted.

– Nem mérgeztem meg. Ennek nem így kellett volna történnie!

– Ennek sehogyan sem kellett volna történnie!

– Bocsáss meg, Ulrik! Annyira sajnálom... féltékeny voltam, azt hittem Marwenát szereted, és el akarsz hagyni engem.

Visszamentem a szekrényhez, és szemügyre vettem az üvegcséket. Analinna kedvenc foglalatossága volt a különböző, gyógyító szerek készítése, és kiválóan értett hozzájuk. Pontosan ismerte az adagolásukat, hiszen ő maga mérte be a hatóanyagok mennyiségét.

– Melyiket használtad? – kérdeztem enyhültebb hangon.

Analinna a ruhája zsebéből előhúzott egy apró, zöld fiolát, és a kezembe nyomta, aztán elhátrált tőlem.

– Ne félj! – szóltam rá. – Egy ujjal se nyúlok hozzád.

– Meg tudsz bocsátani? – rebegte.

– Kár olyasmin keseregni, amin úgysem tudunk változtatni.

– Valóban így gondolod?

– Így.

– Azt hittem... én csak azért tettem, mert nagyon szeretlek, nem akartalak elveszíteni...

– Nem veszítesz el.

– Attól tartottam, hogy hazudsz nekem, és nem is akarod a házasságot...

– Sosem hazudtam neked, és bármi történjen, tudnod kell, hogy sosem fogok. Mi összetartozunk, csak a halál választhat el minket egymástól.

Analinna lassanként megnyugodott, hozzám lépett, átölelt, és forrón megcsókolt.

Hagytam. Csókja keserű volt, de nem érdekelt. Eszembe jutott az első éjszaka ott, a folyóparton, amikor először egyesültünk a gyönyörben, és a szívem belesajdult. Kár érte!

Kibontakoztam az öleléséből, és megszagoltam a fiola tartalmát. Kellemes gyümölcs illata volt.

– Mennyit adtál ebből Marwenának?

– Csak három cseppet... a poharába tettem, amikor bocsánatot kértem tőle az este.

– Ügyes voltál, még én sem vettem észre.

Analinna elmosolyodott, és elmesélte, miként csempészte be a fiolát, és hogyan csepegtette bele Marwena poharába a szert úgy, hogy egyikünknek sem tűnt fel.

– Talán túl sokat adtál neki... – jegyeztem meg. – Mi történt volna, ha ott nyomban rosszul leszel?

– Pontosán kiszámoltam az adagot, hogy mikor és mi módon hasson. Három csepptől csak az erejét veszti el, négytől a látását is, öttől a légzése nehezül el, és hat csepptől... hat csepptől alig két percen belül meghalt volna.

– Csodállak a bátorságodért – mosolyogtam elégedetten. – Erre innunk kell! Hozz bort! Ma ünnepelünk.

Analinna kisietett a szobából, majd alig fél perc múlva visszatért két, borral teli pohárral. Mindkettőt elvettem tőle, és letettem a fésülködő asztalkájára. Aztán átöleltem, megízleltem csókját, mely most ugyanolyan édes volt, mint régen. Aztán fogtam az egyik poharat, majd a fiolából beleszámoltam három cseppet.

Analinna elkerekedett szemmel bámulta, rettentően elsápadt.

– Mit teszel?! – rebegte.

Nem feleltem, de a negyedik csepp is a pohárba került.

– Ulrik! – kiáltott Analinna.

Öt csepp...

– Szerelmem, kérlek!

Hat csepp...

Analinna elernyedtt, a falnak tántorodott. Kis híja volt, hogy nem csuklott össze.

– Azt mondtad, hogy nem bántasz...

– Azt mondtam, hogy egy ujjal sem nyúlok hozzád. Te magad fogod megtenni.

– Nem akarok meghalni! – sikoltott Analinna.

– Marwena sem így akart...

– Jóváteszem... esküszöm, hogy jóváteszem... mindent megteszek, amit csak kérsz... kérlek... nem akarok meghalni...

Letettem a poharat az asztalkára, és felvettem az enyémet. Belekortyoltam, kellemes, fűszeres aromájú vörösbor volt, a nemesebbik fajtából.

– „Mindenki azt kapja, amit megteremt magának, és azt teremti meg, amit el tud viselni...” – emeltem rá köszöntésképpen a poharat. – Választhatsz, Analinna! Megiszod a bort, lefekszel az ágyadra, és csöndesen átadod lelked isteneidnek, vagy... kidoblak a sikátorba, ahol Marwenát meggyalázták. Megválaszthatod a halálod módját... de tudnod kell, hogy az ideje *most* érkezett el.

Analinnát nem bírták el a lábai, térdre esett, úgy folytak a könnyei, mint a megáradt folyó. Ám néhány perccel később felállt, és reszkető kézzel elvette a poharat az asztalkáról.

– Szerettél valaha? – kérdezte erőtlenül.

– Még mindig szeretlek.

– Marwenát is szeretted?

- Mindig szeretni fogom.
- Számomra már nincs esély?
- Nincs.

Analinna felnyögött, kis híján összecsuklott, de erőt vett magán.

- Gránitból van a te szíved, Ulrik.

Aztán az ajkához emelte a poharat, és egy hajtásra kiitta a bort. Végigfeküdt az ágyán, vetett rám egy utolsó pillantást, majd lehunyta a szemét.

Megvártam, amíg két perc múltán kileheli a lelkét, megtapogattam a nyaki verőérét, hogy megbizonyosodjam róla, a halál magával ragadta, aztán elhagytam a házat, és megkerestem Aloist.

– Hívd össze a Szövetséget... meg kell találnunk egy fickót! Az arcán tetoválás van... két egybefonódó kör...

- Mi dolgunk vele? – kérdezte Alois.

– Elvágjuk a torkát, miután megszabadítottuk minden kiálló testrészétől, aztán megkeressük a cimboráit is, hogy ne kelljen egyedül megtérnie isteneihez.

Alois bólintott, és eltűnt az éjszakában.